

4.

Je ruikt hoe ik elders was. Hoe ik in het gras lag,
mijn hoofd tussen zinnia's en papavers. Hoe in mijn vingers
de rook, in mijn hals de geur en in mijn lichaam het landschap.
Hoe het daar was, vraag je. De wereld, zeg ik, is.

Het gaat je om het afwezige. Het hangt, zeg je, in mijn jas.
Heb je iets te verbergen, als een dier?

Het is er altijd al, snuffelt aan het vertrouwde,
proeft of de aarde nog hetzelfde smaakt,

zoekt iets zachts om te eten en te slapen,
ook als je elders met een plek bent versmolten. Het kan

blijven staan als bevroren omdat het op de achtergrond
is verschenen, onzichtbaar, maar te ruiken of te horen.

Iets dat vernietigen kan, als ogen het licht.
Je blik is donker, een holte in de holte.

(naschrift Zoönose)

De holte zijn, in wat je zegt het verzwegene.

*De huid die ik achterlaat. De herhaling van wie ik was:
wit als melkglas, een vinger die, opgeheven in het licht
en vol leven, afgesneden wordt door de schemer.*

Paul Demets

Uit: De hazenklager. In de afdeling Zoönose.

Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam (2020)

“ook als je elders met een plek bent versmolten”